

τὴν ἀναπνοὴν ἀνὰ δύο ἐλάσματα βραγχίων (κ), σπανίως δὲ ἀνὰ ἓν. Τὰ φύλλα ἐκάστης θυρίδος τοῦ ὄστράκου συμφύονται μετ' ἀλλήλων πρὸς τὸ κλεῖθρον, ὡς τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου συρράπτονται ἐπὶ τῆς ὀπισθίας αὐτοῦ πλευρᾶς. Τὰ δύο τοῦ μανδύου φύλλα κατὰ τὰ χεῖλη αὐτῶν δὲν εἶνε κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων, ὡς τὸ πρῶτον τοῦ βιβλίου φύλλον εἶνε ἄνω, κάτω καὶ πρόσθεν κεχωρισμένον τοῦ τελευταίου φύλλου, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἶνε ἐν μέρει συμπεφυκότα μετ' ἀλλήλων, ἐνίοτε μάλιστα ἢ σύμφυσις τοσοῦτον χωρεῖ, ὥστε ὑπολείπονται ἐν ἡ δύο μόνον μικρὰ τρήματα, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐξέρχουσι σίφωνα (σ) πλέοντες ἐλεύθεροι ἐν τῷ ὕδατι, ὅπως δι' αὐτῶν δύνανται νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὸ σῶμα τὰ διὰ τὴν ἀναπνοὴν καὶ τὴν θρέψιν τοῦ ζώου ἀναγκαιοῦντα. Τὸ δύο τριγωνικὰ χεῖλη φέρον στόμα (μ) ἄγει πρὸς τὸν πεπτικὸν σωλῆνα (δ), ὅστις περικλείεται ἐν μέρει ὑπὸ τοῦ ἥπατος (ι) καὶ ὑπὸ τοῦ τῶν ἐντέρων σάκκου (ε) καὶ καταλήγει πρὸς τὸν σίφωνα (αφ). Ἔχουσι δὲ τὰ ζῷα ταῦτα καὶ

πλήρης ὕγρου καὶ φέρει μικρὸν λίθον ἀκουσικόν. Ὡς κινήτηριον δὲ ὄργανον εἰς τὰ πλεῖστα τῶν ὄστρέων χρησιμεύει ὁ πούς (φ), ἔχον σχῆμα γλώσσης ἢ περικνημίδος· διὰ τούτου δύνανται τὰ ὄστρεα νὰ ἔρπωσι βραδείως, τινὰ ὅμως εἶδη ἔχουσι τὴν ἐπιτηδειότητα διὰ καταλλήλου κινήσεως καὶ νὰ πηδῶσιν, ἄλλα δὲ καὶ νὰ σκάπτωσι τὴν ἰλὺν καὶ νὰ βυθίζωνται ἐν αὐτῇ. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ εἶδη τινὰ ὄστρέων, ἅτινα διὰ τοῦ ποδὸς τῶν δύνανται νὰ ὑψαίνωσι καὶ κατασκευάζωσιν εἶδος τι διακλήματος, χρησιμεύοντος πολλάκις ὡς φωλαῖ καὶ ἔχοντος τὰς ἴνας ὁμοίας πρὸς τὰς τῆς μετάξης. Ἄλλα πάλιν τῶν ὄστρέων δύνανται διὰ τοῦ ποδὸς τῶν νὰ τρυπῶσι ζύλα καὶ λίθους καὶ νὰ εἰσέρχωνται ἐντὸς αὐτῶν (λιθοφάγα ὄστρεα). (ἔπειτα)

Η ΕΘΝΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΗΣ

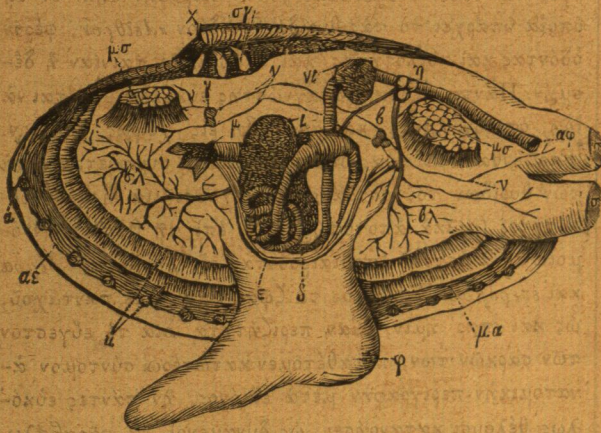
ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

ὑπὸ Χ. Π. ΚΟΡΥΛΛΟΥ ἱατροῦ

(Ἀπάντησις εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Α. Philippson

(Συνέχεια τοῦ προηγ. φύλλου)

Ἐντεῦθεν ὁ κ. Ph. εὐρίσκει, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Φραγκοκρατίας (1205) ἐν Πελοποννήσῳ τέσσαρα διάφορα ἐθνογραφικὰ στοιχεῖα· 1) λείψανα τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ, μετὰ σλαύων μεμιγμένα, ἐν Μάνη καὶ Τζακωνίᾳ· 2) Βυζαντίους (νεο) Ἕλληνας ἢ Ρωμαίους ἐν ταῖς πόλεσιν, ἰδίως κατὰ τὰ παράλια· 3) Νεοελληνιστὶ λαλοῦντας σλαυοέλληνας, κρᾶμα Σλαύων καὶ Ἑλλήνων, κατὰ διαφόρους ἀναλογίας ἀμφοτέρων τῶν στοιχείων, οἰκοῦντας ἅπαντα τὰ πεδινὰ μέρη, τὰ μὴ κατεχόμενα ὑπὸ τῶν ὑπ' ἄριθ. 1 καὶ 2· καὶ 4) σχεδὸν καθαρὸς σλαῦος ἐν Ἄρκαδίᾳ καὶ τῷ Ταυγέτῳ. Ὡστε οἱ Δελφινιανναῖοι, οἱ Κολοκοτρωνᾶιοι, οἱ Πλαπούται, ὁ Νικηταρᾶς, οἱ Μαυρομιχαλαῖοι, ὁ πατριάρχης Γρηγόριος, ὁ μητροπολίτης Γερμανός, ὁ ἐπίσκοπος Βρεσθένης Θεοδώρητος καὶ οἱ λοιποὶ ἐν γένει ἥρωες τῆς ἐπαναστάσεως, οἱ ἐκ τῆς Ἄρκαδίας καὶ τοῦ Ταυγέτου ὁμοῦμενοι, ἴσαν Σλαῦοι! Εὐγέ σου, κύριε Φίλιππον! Ἀλλὰ διατὶ δὲν μᾶς ὀνομάζεις τοὺς στρατιγούς τῶν νῦν ἀκμαζόντων σλαύων, τῶν προπατόρων ἡμῶν, τοὺς ἐφαιμίλλους πρὸς τοὺς προϋνησθέντας; Καὶ ταῦτα πάντα, τὰ θαύματα ἐγένοντο ἐντὸς 150 τοῦ πολὺ ἐτῶν· διότι ἐν ἔτει 748 ἦλθον οἱ σλαῦοι εἰς τὴν Πελοπόννησον (Hauptsturm)· ἐν ἔτει 805 ἢ 7 ἐνίκηθησαν τὸ πρῶτον ἐν Πάτρας καὶ ἐν ἔτει 849, ἐπαναστατήσαντες πάλιν, τὸ δεύτερον ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Θεοκτίστου. Ὡστε ἡ ὅλη ἀκμὴ τῶν σλαύων καὶ ἡ ἐχθρική πρὸς τοὺς Ἕλληνας τάσις διήρκεσεν 101 ἐτη· διότι ἔκτοτε ἢ μικρόν τι βραδύτερον, ἀπὸ τοῦ 867—886, ἐπὶ αὐτοκράτορος Βασιλείου τοῦ Α', κατὰ τὴν ἰδίαν τοῦ κ.

Ἀνατομικὴ κατασκευὴ ὄστρέου.

νεφρούς (νι). Τὸ ἄχρουν ἢ καὶ ἐρυθρὸν τούτων αἷμα κυκλοφορεῖ ἐντὸς κεκλεισμένων φλεβῶν πρὸς τὴν ἐκ μιᾶς κοιλίας καὶ δύο κόλπων συνισταμένην καρδίαν (η)· ἀπὸ ταύτης δι' ἀρτηριῶν (βλ) φέρεται πρὸς τὰ διάφορα τοῦ σώματος μέρη καὶ πρὸς τὰ βράγχια χάριν τῆς ἀναπνοῆς. Αἱ ἀρτηριαὶ αὗται διακλαδιζόμενα εἰς λεπτότατα τριχοειδῆ ἄγγεῖα, ὅπως καὶ εἰς τὰ τελειότερου ὀργανισμοῦ ζῷα, συμφύονται μετὰ τῶν φλεβῶν καὶ οὕτω τὸ αἷμα φέρεται πάλιν πρὸς τὴν καρδίαν. Τὸ κέντρον τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἀποτελεῖ δεσμός τις ἐκ νεύρων (ἐγκέφαλος δ γ), μετὰ τοῦ ὁποίου συνδέονται διὰ νευρικῶν ἰνῶν (ν) ἕτεροι μικρότεροι δεσμοὶ (β). Εἰς τινὰ εἶδη ὄστρέων ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ μανδύου ἀνεκκλύθησαν καὶ ὀφθαλμοὶ (α) καλῶς ἀνεπτυγμένοι, ὥστε δὲν εἶνε ἅπαντα ζῷα τυφλά· φαίνεται δέ, ὅτι καὶ ἀκοῆς δὲν στεροῦνται, χρησιμευούσης πρὸς τοῦτο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τῆς πλησίον τοῦ ἐγκεφάλου εὐρισκομένης σμικροτάτης κύστεως, ἥτις εἶνε

Ph. ὁμολογίαν, ἠσπάσθησαν τὸν χριστιανισμὸν καὶ ἤρξαντο ἐξελληνιζόμενοι «ὅτε δ' εἰσέβαλον οἱ Φράγκοι, ἀπώθηθέντες ἢ ἐξελληνισθέντες (σ. 4), περιορίσθησαν μόνον εἰς τὰ Σκόρτα (τὴν σημερινὴν Γορτυνίαν), ἐνθα ἔτι καὶ νῦν ἀπαντῶσι τὰ πλείστα *σλαβικὰ ὀνόματα τῶπων*» (ἐν ὄλφ 16).

Μικρὸν μετὰ τοὺς σλαῦους ἦλθον οἱ κοσμοπολίται βυζάντιοι, (α) ἢ, ὁπλ. οἱ ἀπόγονοι τῶν ἐκ Πελοποννήσου ἀποσταλέντων εἰς Βυζάντιον ἀποίκων, ἵνα προασπίσωσι τοὺς ἐγγχωρίους ἀπέναντι τῶν ξένων, οὓς ἐν τούτοις δις εἶχον ἡδὴ νικήσει καὶ ὑποδουλώσει «τὰ λίαν ἐξησθενημένα λείψανα τῶν Ἑλλήνων» καὶ ἀπώθησει εἰς τὰ Σκόρτα, ἔτι δὲ ἐκχριστιανίσει καὶ ἐξελληνίσει ἦλθον λοιπὸν οἱ βυζάντιοι καὶ ἐπεκράτησαν ἐν ἀπάσαις ταῖς ἐξουσίαις, ἀντεκατέστησαν δὲ τὸ ὄνομα τῶν «Ἑλλήνων» διὰ τοῦ τῶν «Ρωμαίων».

Ὁ κ. Philippson ἐνταῖθα λέγει ἀκριδῶς τὰ ἀντίθετα, διότι φαίνεται ἀγνοῶν ὅτι ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ὁ κτίσας τὴν νέαν πρωτεύουσαν τοῦ ἀνατολ. ρωμ. κράτους, μολοῦντι ἐν αὐτῇ ἐπικρατεστάτη ἢ ἢ Ἑλληνικῇ γλῶσσῃ, ἀπέκλεισεν ἑαυτὸν αὐτοκράτορα Ρωμαίων, διότι οἱ ὑπῆκοοι τοῦ ρωμ. κράτους ἐκαλοῦντο τότε ἐν γένει ρωμαῖοι κατόπιν δὲ, ἐπικρατήσαντος τοῦ χριστιανισμοῦ, τὸ ὄνομα *Ἑλληνας* ἢ συνώνυμον τῷ *εἰδωλολάτρῃ* ὅταν δὲ εἰσηγήτο ὁ χριστιανισμός, ἐφυγαδεύετο τὸ τοῦ Ἑλλήνος ὄνομα, τὸ τοῦ εἰδωλολάτρου ὁπλ. Ἀπὸ τῆς 8ης ὅμως καὶ τῆς 9ης ἑκατονταετηρίδος, (τῆς ἐποχῆς τῆς εἰσβολῆς τῶν σλαῦων ἐν Πελοποννήσῳ), ἡ δημοσία παιδείσις, μεταρρυθμισθεῖσα, ἀπέβαλε τὸν προηγουμένον ἀπλῶς ἐκκλησιαστικὸν αὐτῆς χαρακτήρα. Τὸ θρησκευμα, τὸ πρότερον τοσοῦτον πολέμιον τοῖς Ἑλλήσι, μετεχειρίζετο ἡδὴ τὴν γλῶσσαν αὐτῶν, ἵνα μεταπλάσῃ εἰς Ἑλλήνας ἐτέρους πολεμίους. Ἡ κυβέρνησις ἐζήτησε νὰ καταστήσῃ Ἑλλήνας διὰ τε τῆς γλώσσης καὶ τῆς ἀνατροφῆς τοὺς Βουλγάρους καὶ τοὺς μέχρι τῶν ἔσχατων τῆς Πελοποννήσου προελάσαντας Σλαῦους. Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος, ὁ ἐν τῇ 10ῃ ἑκατονταετηρίδι βασιλεύσας, ὅστις δὲν ἐτόλμα ἔτι νὰ ὀνομάσῃ Ἑλλήνας τοὺς κατοίκους τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὁμολογεῖ ἐν τούτοις ὅτι ἀπὸ τοῦ Ἡρακλείου (610 — 641) οἱ βασιλεῖς, ἀποβαλλόντες τὴν ρωμαϊκὴν γλῶσσαν διετέλουν «Ἑλληνίζοντες» περὶ πάντα τὰ ἐπίσημα ὀνόματα. Ἡ ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ συνταχθεῖσα «Βασίλειος τάξις» ὁμιλεῖ περὶ «μουσικῆς Ἑλληνικῆς» καὶ «παιδείας Ἑλληνικῆς» κατ' ἀντίθεσιν οὐχὶ πρὸς τὴν χριστιανικὴν παιδείαν καὶ μουσικὴν, ἀλλὰ πρὸς τὴν βάρβαρον καὶ σόλουκον. Βραδύτερον ἢ Ἄννα Κομνηνὴ, γαυριώσα ἀνήγγελλεν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς ὅτι καὶ τὸ Ἑλληνίζειν εἰς ἄκρον ἐσπούδασε καὶ τὸν Ἀριστοτέλην καὶ τὸν Πλάτωνα ἐμελέτησε. Μετ' οὗ πολὺ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Μιχαὴλ ὁ Χωνιάτης, καίτοι ἐγεννήθη

ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐγραψε περὶ τῆς πόλεως ταύτης ποίημα ἐν ᾧ ἐθρόνησε ὡς ὁ γνησιώτατος τῶν Ἑλλήνων τὴν ἐκλιποῦσαν αὐτῆς δόξαν καὶ δύναμιν. Ὁ Ἀθηναῖος ἱστορικὸς Λαόνικος Χαλκοκονδύλης, ὅλως παραλιπὼν τὸ τῶν Ρωμαίων ὄνομα, συνεχῶς καὶ διαφορῶδη καλεῖ «Ἑλλήνας» τοὺς ὑπακόους τοῦ κράτους, καὶ «βασιλεῖς Ἑλλήνας» τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει βασιλεῖς. Τὰ δὲ 28ῃ Μαΐου 1453, κατὰ τὴν παρομονὴν τῆς ὑπὸ τῶν Ὀθμανιδῶν ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος, συγκαλέσας τοὺς ἐν τέλει, προσέστρεψεν αὐτοὺς ν' ἀγωνισθῶσιν ἐπαξίως μὲν τῆς καταγωγῆς ὡς «ἀπόγονοι Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων» ἐπαξίως δὲ τοῦ ἄθλου ὑπὲρ οὗ ἐτελεῖτο ὁ ἀγὼν, τῆς πόλεως ἐκείνης, ἣν ἐκάλεσε «βαθὸν καὶ στέπην τῆς πατρίδος, ἐλπίδα καὶ χαρὰν πάντων τῶν Ἑλλήνων».

Ὁ ὄλφ δὲ, ἐπιλέγει ὁ κ. Κ. Παπαρρηγόπουλος (α), μεταξὺ 12 καὶ 15 ἑκατονταετηρίδος, ἀνεβίωσε παρ' ἡμῖν τὸ τῶν Ἑλλήνων ὄνομα καὶ ἀπεδόθη οὐχὶ εἰς μόνους τοὺς κατοίκους τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἀλλ' εἰς πάντας τοὺς ἐν Εὐρώπῃ τε καὶ ἐν Ἀσίᾳ ὀμιλοῦντας τὴν Ἑλληνικὴν καὶ ἔχοντας τὴν συνειδήσιν τῆς ἐν τῇ μοναρχίᾳ Κωνσταντινουπόλεως ἐνότητος αὐτῶν. Ἐἶν ὁ κ. Ph. ἐγνωρίζε πάντα ταῦτα, δὲν θὰ ἔλεγεν ὅτι ἀντεκατέστη τὸ τῶν «Ἑλλήνων» ὄνομα διὰ τοῦ τῶν «Ρωμαίων» ἀκριδῶς τότε ὅτε ἤρξατο παρ' ἡμῖν ὑποχωροῦν τὸ τῶν Ρωμαίων καὶ ἀναβιοῦν τὸ τῶν Ἑλλήνων, ἐπικρατήσαν ὀριστικῶς μετὰ τῆς 12ης καὶ 15ης ἑκατονταετηρίδος.

Ἄλλ' ἐρωτῶμεν τὸν κ. Ph, μήπως ἐκ πηγῆς ἱστορικῆς, γνωστῆς αὐτῷ μόνῳ, ἀγνώστου δὲ τῷ λοιπῷ κόσμῳ, ἔμαθεν ὅτι οἱ τότε ἰθαγενεῖς κάτοικοι τῆς Πελοποννήσου ἦσαν κατασκευασμένοι ἐκ κηροῦ καὶ οὕτως ἠδυνήθησαν πάντες οἱ ἐπιδραμόντες λαοὶ νὰ ἐκτυπώσωσιν ἐπ' αὐτῶν τοὺς ἰδίους αὐτῶν χαρακτῆρας καὶ νὰ ἐμφυσήσωσιν αὐτοὶ τὰ ἴδια αισθητά, ἐν τέλει δὲ νὰ διαλύσωσιν αὐτοὺς εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθησαν καὶ νὰ τοὺς ἀντικαταστήσωσιν ἐν τῇ χώρᾳ; Βεβαίως εἰς τοιαύτην ὑπόθεσιν ἄγουσιν αἱ παρακεκινδυνευμένα ἀποφάνσεις τοῦ κ. Ph. λέγοντος ὅτι ἦλθον οἱ Σλαῦοι καὶ ἀπετύπωσαν τοὺς χαρακτῆρας αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἰθαγενῶν, οὓς ἀντεκατέστησαν κατόπιν ἐπὶ τῶν πεδινῶν μερῶν, τοῦτους δ' ἀκολούθησαν οἱ βυζάντιοι ἀποικοι, οἱ κοσμοπολίται, ὁπλ. κάθε καρδιῆς καρδίᾳ, καὶ ἐποίησαν τὸ αὐτὸ ἐπὶ τῶν κατοίκων τῶν πόλεων, οὓς σχεδὸν ἀντεκατέστησαν ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ διαστήματι, οὕτω δὲ, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Φραγκοκρατίας (1205), ἐν τῇ ἀτυχῇ Πελοποννήσῳ εὐρέθησαν μόνον λείψανα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, μετὰ σλαῦων μεμιγμένων, ἐν Μίνῃ καὶ Τζακωνίᾳ καταφυγόντα, βυζάντιοι νεοἕλληνες ἢ Ρωμαῖοι ἐν ταῖς παραλίαις ἰδίως πόλεσι, νεοελληνιστὶ λαλοῦντες Σλαυοἕλληνες,

(α) Τίς ἡ πηγὴ ἐξ ἧς ἠρύσθη τὰς πληροφορίας ταύτας ὁ κ. Philippson ;

(α) Ἱστορία τοῦ Ἑλλ. ἔθνους. Τ. 3. σ. 25.

τὰς πεδιάδας ἀπάσας κατέχοντες καὶ σχεδὸν καθαροὶ σλαῦοι ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ Ταυγέτῳ!

Ἐνῶ δ' οὕτως ἀποφαίνεται ὁ κ. Ρη. περὶ τοῦ ἐκφυλισμοῦ τῶν Πελοπόννησίων, ἐν τέλει λέγει: «Οὕτως ἔληξεν ἡ πρώτη εἰσβολὴ καὶ ἐγκατάστασις ξένων λαῶν ἐν Πελοποννήσῳ, διὰ τελείας νίκης τοῦ Ἑλληνισμοῦ (miteinem völligen Siege des Griechenthums σ. 5). Οἱ Σλαῦοι ἀπεροφύθησαν καὶ ἀπετέλεσαν μετὰ τῶν Ἑλλήνων μίαν ἐθνότητα, εἰς ἣν ὁ Ἑλληνισμὸς τοσοῦτον τελείως ὑπερεῖχε πνευματικῶς καὶ γλωσσικῶς, ἵστερον μόνον σωματικῶς (!) ὥστε οὐδεὶς ποτ' ἐδίστασε (;) περὶ τῆς ὀρθότητος τοῦ ὀνόματος τῶν «νεοελλήνων». Διὰ τῆς ἐποικίσεως τῶν Σλαύων ἐχύθη νέον αἷμα ἐν ταῖς φλεβῖ τοῦ γηράσκοντος ἑλληνισμοῦ. Διὰ τῆς γεωργίας καὶ κτηνοτροφίας, ἃς ἐπηγγέλλοντο οἱ σλαῦοι, ἐπῆλθεν ἐν Ἑλλάδι νέα ἀνθηρὰ ἐποχὴ, μετὰ μακράωνα (!) μαρασμόν.» Ταῦτα δὲ λέγει ὁ κ. Ρη. ὁ παραδεχόμενος ὅτι οἱ Πελοποννήσιοι εἶχον ἀρκοῦσαν ἰσχὺν ἵνα συνεπιναστατήσωσι καὶ συνεκστρατεύσωσι μετὰ τῶν λοιπῶν κατοίκων τῆς κυρίας Ἑλλάδος κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ Λεόντος Γ' τοῦ Ἰσαύρου (726—727), δηλ. 20 ἔτη πρὸ τῆς κυρίας εἰσβολῆς τῶν Σλαύων, ἵνα ἀποστείλωσιν ἀποίκους εἰς Κωνσταντινουπόλιν, ἵνα νικήσῃ μίᾳ αὐτῶν πόλις, αἱ Πάτραι, τοὺς τρομεροὺς καὶ πλήρεις νεανικοῦ αἵματος Σλαύους καὶ παραδώσῃ αὐτοὺς ὡς ἀνδράποδα εἰς τὴν ὑπερσίαν τοῦ ναοῦ τοῦ ἀπώστου Ἀνδρέου καὶ τέλος ἵνα ἀποροφύθωσιν αὐτοὺς ἐντελῶς διὰ τελείας νίκης τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἀλλὰ καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα ἐχύθη νέον αἷμα εἰς τὰς φλέβας τοῦ γηράσκοντος Ἑλληνισμοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου μετεβλήθησαν οἱ Ἕλληνες εἰς Σλαύους ἀπαραλλάκτως ὅπως ὁ ἄνθρωπος ὁ τρώγων σάρκα βροδὲ μεταβάλλεται εἰς βοῦν!

Τὸ νέον τοῦτο σφοῖγος ἀπώλεσαν πάλιν οἱ Ἕλληνες τῶν 4 εἰδῶν, περὶ ὧν προεῖρηται, ἐπὶ τῆς Φραγκικῆς δεσποτείας. Τὸ δυτικὸν φεουδαλικὸν σύστημα, διὰ τῆς καταπονήσεως τῶν παραγωγικῶν τάξεων, διὰ τῶν οἰκογενειακῶν ἀλληλομαχιῶν καὶ τῆς ἐλλείψεως παντὸς νόμου, συνεπλήρωσε τὴν καταστροφὴν. Οἱ Φράγκοι ἐκυρίευσαν τὴν χώραν, ἀλλὰ δὲν συνεπλήρωσαν οὐσιωδῶς οὐδὲ μετέβαλον τὸν πληθυσμὸν αὐτῆς, μέχρις οὐ ἡ Φραγκικὴ κυριαρχία τέλει ἐξέλιπεν, ἅπαντα δὲ ἡ Πελοπόννησος ἐπανήλθεν εἰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων (1430), πλὴν ἐνίων πόλεων διατελουσῶν ὑπὸ τὴν Ἑνετικὴν κυριαρχίαν.»

Ἐν Πελοποννήσῳ οἱ Φράγκοι, μεθ' ὅλην τὴν 200ετῆ κυριαρχίαν αὐτῶν ἔμειναν κεχωρισμένοι ἀπὸ τοῦ λαοῦ διὰ βαθέος χάσματος (σ.6), μετὰ δὲ τὴν πτώσιν αὐτῶν ἐξηφανίσθη τὸ Φραγκικὸν στοιχεῖον χωρὶς ν' ἀφίση σχεδὸν οὐδὲν ἴχνος τῆς διαβάσεως αὐτοῦ. Καὶ ἐν ταῖς ἐνετικαῖς δὲ τῆς Πελοποννήσου πόλεσι τοῦτ' αὐτὸ συνέβη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς Ἰονίους καὶ Κυκλάδας νήσους, ἐνθα τὸ Ἰταλικὸν στοι-

χεῖον ἐτι καὶ νῦν ἐπίσημον κατέχει θέσιν (α).

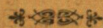
Περίεργόν μοι φαίνεται πῶς οἱ βάρβαροι Σλαῦοι ἐνέχυσαν νέον αἷμα εἰς τὴν γενηρακίαν Πελοπόννησον, οἱ δὲ «ἐν τῷ κατακορύφῳ τοῦ τότε πολιτισμοῦ ἰστάμενοι Φράγκοι ἐν γένει κατὰ τὸν κ. Ρη.», οἱ μέχρι τοῦ νῦν ἐπίσημοι καὶ ἔχοντες θέσιν ἐν τε τοῖς Ἰονίοις νήσοις καὶ ταῖς Κυκλάσι, διὰ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν, ἐν Πελοποννήσῳ οὐδὲν ἴχνος τῆς διαβάσεως αὐτῶν κατέλιπον!

Μετὰ τοὺς Φράγκους ἤλθον εἰς Πελοπόννησον οἱ Ἄλβανοι ἐκ Θεσσαλίας, τὸ πρῶτον πρὸς προσκλήσει τοῦ δεσπότη τοῦ Μισθρᾶ Μιχαὴλ Καντακουζηνοῦ ὡς μισθοφόροι (1349), πρὸς καθυπόταξιν τῶν στασιασάντων ἀρχόντων, εἶτα δὲ καὶ ὡς εἰρηνικοὶ μέτοικοι καὶ κατόκησαν τὴν μεταξὺ Μεγαλοπόλεως καὶ Σπάρτης χώραν, περὶ τὴν τότε κατεστραμμένην σλαυικὴν πόλιν Βελιγροστήν (δ), διπλώθησαν δὲ μέχρι Καρυταίνης καὶ Τεγέας. Ἐν ἔτει 1384—1047 ἤλθον καὶ ἕτεροι δεκακισχίλιοι ἄλβανοί, ὑπὸ τοῦ Θεοδώρου Παλαιολόγου προσκληθέντες, ἐν τῷ δεσποτάτῳ τοῦ Μισθρᾶ καὶ ἐγκατέστησαν εἰς τὴν μεταξὺ Λεονταρίου καὶ Δαβιᾶς χώραν. Τὸν Παλαιολόγον ἐμυμήθη καὶ ὁ Νέριος Ἀκκιαγιουόλης ἐν Κορίνθῳ καὶ κατόκησε δι' Ἄλβανῶν ἀποίκων τὰς ἐνεκεν τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Σαρακηνῶν καὶ τῶν Φράγκων πειρατῶν ἐρήμους αὐτοῦ χώρας τὰς ἐκτεινομένας ἀπὸ Ἀχαιᾶς μέχρις Ἀργους καὶ Ὑδρας.

Οἱ Ἄλβανοι ἤλθον εἰρηνικῶς ἐν Πελοποννήσῳ, ἦσαν δὲ τὸ πλεῖστον ποιμένες ταχέως ἐξοικειωθέντες καὶ πρὸς τὴν γεωργίαν. Ὡς νὰ μὴ ἦρκει δὲ ἡ εἰς σλαύους μεταμόρφωσις τῶν Ἑλλήνων, ὁ κ. Ρη. εὐρίσκει ὅτι καὶ οἱ Ἄλβανοι σπουδαίως μετέβαλον τὸν Ἑλλ. χαρακτῆρα.

(ἔπειτα)

ΕΓΚΕΝΤΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΝΟΦΘΑΛΜΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΒΕΡΙΚΟΚΕΑΣ

Ἡ βερικοκέα (ἀρμενικὴ προύμη) ἐμβολιάζεται εἰς μὲν τὰς μεσημβρινὰς τῆς Εὐρώπης χώρας, ἐνθα τὸ κλίμα εἶνε σχετικῶς θερμὸν καὶ τὸ ἔδαφος ξηρὸν ὡς τὸ ἡμέτερον, ἐπὶ ἀμυγδαλῆς, ροδακινίας καὶ βερικοκέας, βορείωτερον δὲ πρότιμώνται ὡς τροφὸί αὐτῆς διάφοροι ποικιλίαι οἰκιακῆς προύμης (δαμασκηνῆς), ἐκ σπορῶν πυρήνων ἢ ἐκ μωσχευμάτων προερχόμεναι.

Αἱ ὡς τροφὸί χρησιμεύουσαι ἀμυγδαλαῖ, ροδακινίαι καὶ βερικοκέαι προέρχονται ἐκ σπερμάτων, ἐμβο-

(α) Τὸ ὄνομα Μ ω ρ ε α ς ὁ κ. Ρη. ἀνίγει εἰς τοὺς Φράγκους, κατὰ μετὰθεσιν γραμμάτων ἐκ τοῦ «Ρωμαῖα» καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς Σλαύους, ὡς ὁ Φαλλμεράνερ παράγων αὐτὸ ἐκ τοῦ σλαυικοῦ More θαλασσία χώρα. Καλὸν καὶ τοῦτο, ἀρῶν ἐν τῇ Ἑλλ. γλώσσῃ δὲν ὑπάρχει λέξις μ ω ρ ε α.

Ὁ κ. Ρη. δὲν λέγει τίνας κατέστρεψαν τὴν πόλιν ταύτην τῶν δεσποτῶν τῆς Πελοποννήσου Σλαύων.